

Aunukselaisnuorukaisen sisunnäyte Neuvostoliitossa.

— muotias Fedor Terentjev, Paateneesta, uusi hiihtovalio, kuluneen talven arvokkaimman kilpailun yleismestari.

Julkaisemamme selostus on lyhennys A. Svetovin kirjoituksesta, joka oli julkaistu ympäri NL:n ja sen alkupuolellekin leviävässä "Ogonjok"-aikakauslehdessä.

Karjalassa, Petroskoin laidoilla, Radiomäen juuressa, tapasin Fedor Terentjevin.

Hän oli ilman lakkia pukeutuneena punaiseen urheilupukuun. Vaaleat, pellavanväriset hiussuortumat olivat vallattomina laskeutuneet hänen otsalleen. Silmät ja pyöreät, hyväntuulisennäköiset, hiihdon parantamat kasvot olivat hymyssä.

Tällaisilta näyttävät Karjalan metsäkylissä kasvanut runojen sankarit. Tällaiselta näytti Fedor Terentjev, Karjalais-Suomalaisen NT:n tunnetuin urheilija.

Perinteellisten (Venäjän) Pohjolan hiihtokisojen aikana Muurmanskissa ei kukaan aavistanut, että tämä poika voittaisi kisojen yleismestaruuden. Voitajaehdokkaana mainittiin monia NL:n mainehikkaimpia nimiä. Mutta Terentjeviä ei vielä kukaan tuntenut. Hän pysyi muista syrjässä, vaatimattomana ja ujona...

30 kilometrin matkalla pääkilpailu käytiin NL:n monikertaisen mestarin Pavel Orlovin ja tuntemattoman karjalaisen nuorukaisen, entisen Paateneen sepän kesken. Ensimmäisellä oli puolellaan monivuotinen kokemus ja voimien kulutuksen matemaattisen laskelmoinnin taito. Toisella oli suksilla kasvaneen pohjolaisen luonnon suoma etu.

Kevyesti, ikäänkuin leikiten hiihti Terentjev osuutensa. Vaikutti siltä, että Helylän huonekalutehtaan valmistamat laatusukset eivät lainkaan tunteneet hänen suuren olemuksensa painoa.

Puolivälissä yhtäkkiä nousi jäinen, arktinen tuuli, joka usein saapuu keväisin aivan yllättäen Muurmanskiin. Se puhalsi suoraan kasvoihin. Sen pistelevät jäähiukkaset imeytyivät ihoon tehden kipeätä... Näytti siltä, että näkymätön seinä olisi noussut hiihtäjien eteen. Oli vaikea edetä ja liikuttaa sauvoja. Ikäänkuin uimari, joka halkoo aaltoja, eteni Terentjev läpi myrskyn. Yhä lähemmältä näkyy vaarallisen vastustajan selkä. Ellei tuuli olisi esteenä, kuulisi tämä Terentjevin kuumen hengityksen.

— Latua, latua! huudahtaa Terentjev, mutta yhtäkkiä käsittää, että Orlov ei ymmärrä hänen karjalaansa ja toistaa sanottavansa venäjäksi. Siinä samassa hän ohittaa hölmistyneen gorkovilaisen ja itseksensä edelleen karjalaksi sopertaa: "raviempaan, raviempaan".

Ensimmäinen kierros... Toinen. Maali on jo aivan lähellä.

Voitto silmien edessä Terentjev kaatuu. Orlov pääsee ohi. Nuorukainen ponnahtaa pystyyn, ryntää eteenpäin ja huomaa, että hänen toinen suksensa on mennyt poikki. Nähtävästi lumen peittämä kivi on sen aiheuttanut. Poistuako ladulta, kun voitto on näin lähellä? Ei, ei ikinä.

Ontuen, yhdellä suksella, hän liukui vaivalloisesti eteenpäin. Ponnistaen viimeisetkin voimansa rippeet hän sisullaan saavuttaa toisen sijan. Mutta slalomhiihdossa häntä ei voita kukaan, ja nuori karjalainen saavuttaa ansaitsemansa (Venäjän) Pohjolan hiihtokisojen absoluuttisen mestarin arvon vuodelta 1946...

Mikäli Teillä on tilaisuus käydä Karjalassa, käykää myös Seesjärvellä. On luultavaa, että Te ette löydä toista sen maalauksellisempaa paikkaa. Veden puhtaaseen, tyyneen pintaan kuvastuu tummanvihreä metsä. Vuosisataiset kuuset, pronssinväriset männyt ja vaaleat koivut seinänä ympäröivät Paateneen kirkonkylän ja työntävät sitä järvenrantaa kohden. Hirsiset talot ovat ryhmittyneet rantaviivalle hevosenkengän muotoon.

Eräässä tällaisessa talossa, jonka ikkunain kehykset ovat leikkauksilla koristellut ja maalatut, asuu harmaahapsinen karjalainen kolhoosilainen Mihail Terentjev. Hän kertoo Teille siitä, miten täällä, lähellä napapiiriä, on viime vuosina opittu kylvämään ruista, kauraa ja jopa ohraakin, kertoo kuinka komeita lohia hän on saanut lähivesistä.

Hänen vaimonsa Audotja Fedorovna, Outi, hiljainen, iäkäs nainen, joka on palkittu mitalilla "Äidin kunnia", vieraanvaraisesti tarjoaa Teille maukasta kalarokkaansa. Tällaista rokkaa osaavat valmistaa ainoastaan tämän järvirikkaan seudun naiset, itsekin synnynnäiset kalastajat.

Päästyään alkuun emäntä mielellään kertoo omista lapsistaan — yhdeksästä pojastaan ja tyttärestään.

Muutamia heistä olen tavannut jo Petroskoissa. He ovat kaikki harmaasilmäisiä, pitkiä ja voimakkaita ja hyviä hiihtäjiä.

Menneenä vuonna Anja voitti Sverdovskissa pidettyjen kylänuorisoinen hiihtokilpailujen toisen palkinnon. Panja voitti Neuvosto-Karjalan naisten hiihtomestaruuden 10 kilometrillä.

Vanhin veli Vasili — kauppateknikumin lehtori — ei ole ainoastaan tunnettu hiihtäjä, vaan myöskin erinomainen yleisurheilija. Hän on ollut tasavallan mestari keihäänheitossa. Maria, sisarista vanhin, Seesjärven piirin eläinsanitääri, on hänkin harrastanut hiihtoa.

Jopa sisarusparven kuopus, Fenja, kuudesluokkalainen, on saanut maistaa voiton hurmaa. Hän voitti piirinsä tyttöjen hiihtomestaruuden.

Hyviä urheilijoita olivat myöskin sodassa kaatuneet Iivana ja Kosti.

Hiihtäjiä olivat suvun esivanhemmatkin. Fedorin isä sanookin, että ilman suksia ei näillä seuduilla tule toimeen. Sinnekin, minne hevonen ja jalkamies eivät pääse, on hiihtäjälle tie auki.

Vanhus kaivaa uunin takaa kaksi koivuista lautapalaa. Nämä sukset hän valmistti Fedorille itse 15 vuotta sitten. Näillä hän hiihteli kouluun, kauppaan ja joskus metsästämyäkkin yhdessä isän kanssa.

K—la.